

Els grups municipals opinen

Habitatge per tothom ICV-EUA

L'anunci de l'aprovació del projecte de llei del dret a l'habitatge pel Govern de la Generalitat ha obert un interessant debat sobre la funció social de la propietat que suscita la reflexió, perquè, en línia amb la majoria de normatives europees, demana que avancem cap a la utilització més racional i òptima dels recursos existents.

El dret a l'habitatge, avui a Catalunya, no es pot abordar amb receptes úniques i simplistes. Són moltes les facetes que presenta l'actual problema de l'habitatge, i només avançarem cap a la consecució efectiva del que la Constitució espanyola i l'Estatut assenyalen com a dret dels ciutadans a l'habitatge si reflexionem sobre totes i cadascuna, intentant fer propostes coordinades i coherents que no deixin descoberts per on es perdi eficàcia. La responsabilitat del sector públic per fer efectiu el dret a l'habitatge s'ha d'entendre, per tant, en tota la plenitud de línies d'actuació. I així ho preveu el projecte de llei, en les tres grans línies de treball: l'habitatge de nova construcció pública, el de nova construcció privada i el de moviment del mercat de segona mà.

Efectivament, el projecte aborda les obligacions de la provisió directa d'habitatge o allotjament públic per a la població amb menys recursos; també la concertació pública amb els promotors privats per repartir de forma socialment eficient la provisió de nous habitatges, entre els de preu lliure i els habitatges de preu fixat per l'Administració, i la concertació amb tots els propietaris d'habitatges ja construïts que també poden constituir oferta assequible.

A l'Ajuntament de Granollers ens preocupem perquè l'habitatge no es torni un element de fragmentació social, sinó que, per contra, sigui un dels pilars de suport de la necessària integració i cohesió social dels anys venidors. Per tant, hem apostat decididament per la promoció de l'habitatge públic: el 2007 està previst lliurar les claus dels 108 habitatges del Pla de baix, d'iniciar-ne 39 més (Can Comas, Font de l'Escot, Maria Palau), i sobretot la construcció de 1.600 habitatges en els propers sis anys amb algun tipus de protecció oficial. Esperem que la nova llei s'aprovi al més aviat possible perquè permetrà per primera vegada abordar seriosament el dret a un habitatge digne per a tothom.

Jaume Vernet Mejan
Portaveu del grup municipal d'ICV-EU

Pressupost 2007

Un pressupost, com passa en moltes altres coses de la gestió municipal, es pot mirar des de molts punts de vista diferents, en el sentit de valoració sobre la bondat o manca de bondat que pugui tenir o deixar de tenir.

Hom en pot considerar l'accent social, o bé posar més èmfasi o atenció a la vessant d'inversió en infraestructures o bé donar més importància als serveis de cada dia, com la recollida d'escombraries o el manteniment de la via pública. En qualsevol cas, resulta evident que hi ha gustos per a tot, i saber quin és el referent a

utilitzar és una qüestió totalment subjectiva.

El que resulta bastant més objectiu i provoca un acord majoritari entre la diversitat de punts de vista és que un pressupost, sigui quina sigui la seva orientació, ha d'ésser pensat i executat per gestors de vàlua contrastada, a fi i efecte que tots els objectius previstos puguin ser assolits. És fàcil de comprendre això últim. De què serveix un pressupost amb una marcada orientació social si els gestors que l'han d'executar no són capaços de fer que es compleixi? De res. Els ciutadans partidaris d'aquesta orienta-

ció social en els pressupostos municipals es veuran decebuts. Exactament el mateix li passarà a un contribuent que pensa que un pressupost ha de tenir una marcada orientació a la inversió en infraestructures, però que veu que el previst només s'executa en una petita part.

Doncs bé, això és el que succeeix a tots els granollerins i granollerines. Tant és que vostè pensi que el pressupost ha de ser d'una forma o d'una altra. Si qui ha d'executar-lo és l'actual equip de govern, l'experiència ens demostra, any rere any, que només es

¿Son óptimos los servicios?

Los ciudadanos, con el pago de nuestros impuestos, celebramos un contrato tácito con la Administración Pública en cualquiera de sus instancias (Ayuntamiento, Generalitat, Diputación o Estado) para que gestione el resultante de esos ingresos. Ese contrato tiene como presunción implícita que dicha utilización tendrá que ser realizada pensando en el bien común o interés general, bien supremo que es capaz de hacer conciliar lo de "todos" con lo de "cada uno", bien supremo por encima de tendencias políticas, tiempos o modas.

Del "cómo", entendido en cuanto a procedimiento o "manera de hacer", dependerá el balance de la gestión realizada

y, por lo tanto, de la optimización o no de esos recursos públicos que hemos depositado en manos de los representantes políticos para su gestión. Son muchas las herramientas que la legislación y sus diferentes modificaciones han puesto en manos de nuestros políticos. Lamentablemente, el ciudadano carece de una información transparente y total y dicha falta de información se reduce a la manipulación (entendida como parcialidad y redefinición de la información total) del gobernante de turno, el cual, como si de un cocinero se tratase, manipula la materia prima y acaba elaborando el plato que le apetece bajo el amparo de la ley y del encargo de los ciudada-

nos, creación que en muchas ocasiones está más lejos de las necesidades que de las virtudes. No se trata de gobernar cubriendo el expediente por el hecho de realizar actuaciones prometidas a los ciudadanos, se trata de lo que se hace una vez se ha apuntalado este primer edificio de prestación de servicios. ¿Cuántas actuaciones se han realizado y en cuánto se cifran económicamente las mismas, obediendo exclusivamente al ideario o a las prioridades de un partido político pasando por encima de las prioridades latentes de toda una ciudad? ¿Cuánto se gasta y de qué manera? ¿Cuántas actuaciones se plantean y aprueban para evitar la demanda que ya